

Nr 161.

Av fru **Eriksson** i Stockholm, *angående utredning av frågan om vilka sjukdomstillstånd som vetenskapligt kunna rubriceras såsom äktenskapshinder, m. m.*

Jämlikt gällande kyrkobokföringsordning meddelar sinnessjukläkare pastor, då någon församlingsbo intagits för sinnessjukdom, och anteckning härom göres i församlingsboken. Denna anteckning, som hindrar personen i fråga att få lysning, står kvar, tills 3 år förflutit efter det att anmälan ingått från sjukhuset om att patienten friskförklarats. Ofta utskrivs emellertid patienten som icke symtomfri från sjukhuset men tillfrisknar senare, eller också blir patienten frisk på sjukhuset, utan att meddelande därom kommer till pastorsämbetet. Då kvarstår anteckningen alltfört, och den kan ge en person, som länge varit fullt frisk och vill ta ut lysning, en fullständig chock, då de flesta äro ovetande om att en sådan anteckning finns, som följer med från ort till ort vid flyttningar.

I vår tid, då mer än 20 000 personer äro intagna på sinnessjukhus, många på grund av tillfälliga depressioner, måste det framstå som en omotiverad grymhet, att just deras sjukdomstillstånd antecknas i församlingsboken. Avsikten att förhindra sinnessjuka att skaffa sig barn vinnes inte med en sådan anteckning, och för övrigt torde uppfattningen, att mentala sjukdomar i allmänhet böra utgöra ett äktenskapshinder, inte vara riktig. Detta gäller även sinnesslöhet och fallandesjuka.

1951 års kyrkomöte hemställde hos Kungl. Maj:t om en utredning av reglerna för anteckning i församlingsboken av mentalt sjuka, då nuvarande ordning vållat onödigt lidande för många.

Med stöd av det anförda hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte begära en utredning om vilka sjukdomstillstånd som vetenskapligt kunna motiveras som äktenskapshinder och om det nuvarande sättet att göra anteckningar om dessa i församlingsboken.

Stockholm den 23 januari 1952.

Nancy Eriksson.